

Svensk provskrivning

Vårterminen 1911

Åsa Nordaust

Klass VIII A

I

Vad jag minnes från småskolan

När man efter flera års skolarbete äntligen kommit upp i "åttonde" och snart för alltid skall sluta skolan, kan det kännas rätt underligt att se tillbaka på sin skoltid. Där finns naturligtvis både ljusare och mörkare minnen, men jag tror, att ofta är tiden i småskolan ett av de ljusaste. Då var allt så nytt, och man hade kommit in i en helt ny värld. Man riktigt kände

hur man blir äldre vid blotta tanken på att snart kunna både läsa och skriva som "stort folk". Minnena från de första skolåren äro nog inte alltid sammanhängande och framstä ej heller så klart. Tänker ena dock riktigt noga efter, komma de undan för undan och kunna kanske till slut bilda något helt.

Jag minns hur vi en vinterdag för omkring 10 år sedan höllo på som bäst

med att lita i Barnkammaren, då mamma
 kom in. Hon såg så oväntligt hemlighets-
 full ut, att vi genast rusade fram till henne
 och frågade om hon visste något roligt,
 eftersom hon såg så glad ut. Efter många
 frågor, av vilka mamma nog inte kunde
 höra hävsten, då alla skrek i munnen
 på varandra, fingo vi veta att imorgon
 skulle min äldre syster och jag börja vår
 läsning. Det hade länge varit tal om det

förut, och em var det bestämt, att vi tillsammans med några andra barn skulle läsa privat. Det var något annat än att bara leka med småsyskonen, det! Tänk bara, att få lära sig så mycket mytt och roligt! Jag kommer ihåg hur vi, som redan kände oss som vana skolbarn sågo ned på "snåbarnen".

Äntligen kom den så efterlängta-
de dagen. Redan en timme förut hade vi

varit färdiga och stodo nu i förstrut för att
 se, om fröken och de andra barnen ej
 snart skulle komma. Nu ringde det på dörren,
 och in kommo de. Sedan skulle lektionen
 börja. Fröken frågade om vi kunde något fönt,
 och jag svarade genast med att rabbla
 upp alfabetet och att räkna till 100, och
 var ej litet stolt då de andra ej kunde göra
 det. Sedan vi haft flera lektioner, började
 vi snart kunna läsa hela ord och mening.

ar. Jag minns särskilt när vi lärde oss "yra
ek, ur, ärla o. sv." och "i åu är en ö." Då vi
lärde oss skriva, var det att börja med
struck, som sedan övergingo till bokstäm.
Dessa voro nog just ej alltid så vackra,
som det kunde vara önskvärt, men det
var i alla fall obestriktligt roligt att kunna skri-
va sitt namn och att kunna sätta ihop
små brev till farmor och farfar. Så var
det nåkningen. Till att börja med var den

ej så svår då det endast begärdes, att man skulle kunna lägga tillsammans 2 och 3 och andra liknande tal. Vårre blev det där emot, då man kom till multiplikations-tabellen. Det kostade både arbete och tårar, innan man visste ^{att} 9 gånger 7 är 63, och varför 6 gånger 7 är 42 och inte 43 hade jag för min del mycket svårt att förstå.

På så vis gingo de första åren och snart var förberedande klasserna

slut. Med tiden blevo ämnena flera och läro-
na svårare, och man började få större ford-
ringar på sig själv. Sedan dess ha flera än
för gått, och jag tror att av alla dessa
skolar, de första nog varo de allra roligaste.

ABZ